

Apoštol Pavol veľmi jasne, úprimne a otvorene napísal to, čo prežíval. V 7. kapitole listu Rímskym môžeme čítať: „Rímskym 7:18 Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, neprebýva dobré, lebo vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to vykonal. Nečiním totiž dobré, čo chcem, ale robím zlé, čo nechcem.“ (Rímskym 7:18 – 19)

To, čo napísal apoštol Pavol presne opisuje našu situáciu. Máme svoje predstavy o našom živote a predsa žijeme v úplnom protiklade. Ako úprimne veriaci kresťania si kladieme otázku, prečo je tomu tak. Nachádzame rôzne odpovede: „Lebo sme stále ľudia. Lebo sme slabí.“ Pýtam sa, či tieto odpovede aj ponúkajú riešenie, alebo sú už dopredu obhajobou našich ďalších zlyhaní. V Kristu sme spoznali záchrancu, ktorý nás od všetkého oslobodil. On je našou silou a mocou na spasenie. Preto je úplne na mieste otázka: Prečo je potom toľko zlyhaní a pádov v živote kresťanov... ?

Naši reformační otcovia učili, že dedičný hriech je nám odpustený, ale zostáva v nás. Má stále moc kým, žijeme. Preto aj zomierame, „lebo odmena za hriech je smrť.“ (Rímskym 6:23)

Už keď sa narodíme, sme ako loď, ktorá ide zlým smerom – preč od Pána Boha. Môžeme robiť počas plavby dobré veci, ale celé to má zlý smer. Ide o to, aby tá loď zmenila smer.

Všetko, čo robíme, je poznačené hriechom. Dokonca aj tie najlepšie veci a najlepšie naše skutky sú poznačené hriechom.

Ničím vlastným sa nemôžeme pochváliť pred Bohom. Apoštol Pavol vyznáva: „Vo veciach Božích môžem sa teda chváliť Kristom Ježišom.“ (Rímskym 15:17)

AV hovorí o dedičnom hriechu: „Ďalej učíme, že po Adamovom páde všetci ľudia, ktorí sa prirodzene narodili, v hriechu sa narodili. Všetci hneď od života matky sú plní zlej žiadostivosti a náklonnosti a od prirodzenosti nemôžu mať opravdivú Božiu bázeň, ani opravdivú dôveru v Boha, a že aj táto vrodená nákaza, dedičný hriech je skutočným hriechom, ktorý na večný hnev Boží odsudzuje všetkých, ktorí sa nezrodia znovu krstom a Duchom Svätým.

Preto zavrhneme pelagiánov a ostatných, ktorí dedičný hriech nepokladajú za hriech, a tým prirodzenosť robia zbožnou z moci prirodzených síl, a tak potupujú Kristovo utrpenie a zásluhu.“

Dedičný hriech nebol ich výmysel, ale učenie založené na Svätom Písme. Sám Pán Boh hovorí: „Zmýšľanie človeka je zlé od mladosti.“ (1. Moj. 8:21)

Kráľ Dávid o sebe vyznáva: Hľa, v nepravosti som sa zrodil a v hriechu počala ma moja matka. Žalmy 51:7

Hriech je oveľa viac ako skutok. Keď niekto niečo ukradne, nielen to, že to spraví, ale už samotné rozmýšľanie o krádeži, už to, že chce porušiť Boží príkaz, už to, že nedôveruje Pánu Bohu, ktorý sa o neho postará, ale chce veci riešiť podľa svojich predstáv - všetko to je hriech. Hriech – je oveľa viac ako naše hriešne skutky. Ide o náš postoj a vzťah k Bohu.

Hriech, ktorý je v nás, definuje naše vierovyznanie tromi spôsobmi: bez bázne pred Bohom, bez dôvery voči Bohu a byť plný žiadostivosti.

Nedôvera voči Bohu bola už v raji a sprevádza nás stále. Ako hriešny ľudia si myslíme, že Boh nás chce obráť o to najlepšie a nedopraje nám nič dobré. Sami chceme byť ako Boh, sami chceme určovať, čo je pre nás dobré a čo zlé.

Život bez bázne voči Bohu to je výsledok dedičného hriechu. 36. žalm hovorí o tom toto: „Bezbožný má v srdci slová nepravosti; niet pri ňom bázne pred Bohom. Lebo sám sebe príliš lichotí, než aby odhalil svoju nepravosť a nenávidel ju. Slová jeho úst sú nepravosť a klam, prestal múdro a dobre konať. Na svojom lôžku snuje nepravosť, na nedobrá cestu sa postavil, zlého sa neštíti.“ (Žalm 36:2- 5)

V každom z nás je hriešna žiadostivosť. Túžba všetko mať bez ohľadu na to, ako to dosiahneme. Chceme mať veci hneď, a keď ich nemáme, sme najnešťastnejší ľudia na svete. Apoštol Jakub o tejto žiadostivosti hovorí toto: „Ale každý je pokúšaný tým, že ho vlastná žiadosť zachvacuje a zvádza. Žiadosť potom, keď počala, porodí hriech, a hriech - vykonaný - splodí smrť.“ (Jakub 1:14 – 15)

Pri každom by bolo vidieť rôzne pôsobenie žiadostivosti. Inak sa prejavuje pri dieťati a iným spôsobom pri dospelom.

Moc hriechu nás znepokojuje. Ved' kvôli tomu je vo svete toľko zla...

Ale je aj iná skutočnosť. Boh nám odpustil všetko a On naše hriechy nepočíta. On, keď sa pozrie na nás, vidí len svojho Syna. Takto nás vidí On. To je skutočnosť, ktorú síce nevidíme, ale veríme tomu, že je tak, lebo Boh to tak hovorí. Nie je to niečo, čo sami nahovoríme, alebo vsugerujeme. Boh o nás hovorí, že žijeme už nový život a hriech nemá na nás vplyv, lebo žijeme ako nové stvorenia. V liste Rímskym je napísané: „Lebo v nádeji sme boli spasení. Ale nádej, ktorú vidíme splnenú, nie je nádej.“ (Rímskym 8:24)

Ako veriaci ľudia žijeme svoj život zároveň dokonalí čistí, ale zároveň dokonale hriešni.

Tu nejde o zápas dvoch vier, lebo ten kto neverí v Ježiša ako v Spasiteľa, ten neverí, že je tu nejaká moc hriechu.

Keď sme prijali odpustenie, prijali sme aj nový život s naším Pánom Ježišom Kristom. Preto pre nás platí „Ak je Kristus vo vás, tak je telo mŕtve pre hriech, ale duch je živý pre spravodlivosť.“ (Rímskym 8:10)

Je to veľký zápas, ktorý však chce Boh vždy za nás bojovať. Tento zápas začal od nášho krstu. V krste sme sa zjednotili s naším Pánom. „Krstom sme teda spolu s Ním boli pochovaní do smrti, aby tak, ako bol Kristus vzkriesený slávnou mocou Otcovou, aj my sme chodili v novote života.“ Rímskym 6:4

Bol som pokrstený, nežije už moje staré ja, ale žije nové stvorenie. Apoštol Pavol vyznáva: „Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus. A nakoľko teraz žijem v tele, žijem vo viere v Syna Božieho, ktorý si ma zamiloval a seba samého vydal za mňa.“ (Galatským 2:20)

Boli sme pokrstení raz, ale to, čo sa stalo, má dosah na každý deň. Martin Luther hovorí, ráno vstanem a pripomeniem si, že Boh mi daroval v krste možnosť žiť nový život a žijem z Jeho milosti.

Keď sme niekedy spravili niečo zlé, tak nám dospelí väčšinou rodičia mohli povedať: „Ja ťa vykrstím!“ Mysleli tým, že oni z nás to zlé dostanú. Boh to zlé z každého z nás dostal, takže nám dáva možnosť žiť nový život.

Nikto nie je sám od seba dokonalý, ale Kristus chce byť našou dokonalosťou. Nevyhovárajte sa, že sme ľudia a slabí. Radšej si povedzme: „Tak súd'te aj vy, že ste mŕtvi hriechu a živí ste Bohu v Kristovi Ježišovi.“ (Rímskym 6:11)